

[Grothe, Philip.]

med enkeltheder plukket ud af en større sammenhæng. Enkelte har sågar troet, at man ville skære ned på de nugældende pensioner. Tror virkelig nogen, at 10 repræsentanter taget fra alle partier — jeg gentager fra alle partier — og i enighed ville gå med til noget sådant?

Vore drøftelser var fortrolige. Nu ser det ud til at knibe en lille smule med at holde denne fortrolighed, og nogle synes åbenbart gerne at ville slippe for en hel del af ansvaret. For mit eget vedkommende vil jeg fastslå, at det radikale venstre naturligvis fastholder, hvad vi stedse har sagt og stedse vil gå ind for, nemlig at pensionerne nu og i fremtiden fuldt ud skal følge med i den almindelige velstandsstigning. Dette sigte har vi heller ikke et øjeblik svigtet i 10 mands udvalget.

I øvrigt er det jo kendt, sidst fra det økonomiske sekretariats oversigt, at der forestår yderligere forhøjelser af folkepensionerne i 1973 i forbindelse med et medlemskab i EF og kravet om, at hver ægtefælle selvstændigt skal oppebære pension, et princip, som det radikale venstre længe har efterlyst.

Ingen kunne vide nøjagtigt, hvordan forslaget fra 10 mands gruppen ville blive modtaget i grupperne, men vi ti måtte gå ud fra som en selvfølge, at ministeren ikke alene personlig gik ind for det samlede besparelsesforslag, men også havde regeringen bag sig. Det havde han altså ikke. Ministeren blev desavoueret i regeringens økonomiudvalg, og forslaget faldt derefter først, eller måske kan vi sige samtidig, både i socialdemokratiets og SF's gruppe.

Jeg vil gerne præcisere, at det radikale venstre har været indstillet på at fortsætte kulegravingsarbejdet, om det var betimeligt. Vi ønskede ikke at springe fra i utide. Inden vi nåede at få sparebuketten til behandling i den radikale gruppe, havde såvel socialdemokratiet som SF imidlertid sagt fra, og dermed var der ikke noget at tage stilling til, da enigheden mellem alle grupper og om hele forslaget var en betingelse for videre drøftelser; således var det fastsat lige fra begyndelsen.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind på de politiske aspekter af hele denne ejendommelige situation, men holde mig til det øko-

nomiske. Det står fast, at der er behov for beskæring af udgiftsbudgettet, og at den ansvarlige minister for landets samlede økonomi, hr. Per Hækkerup, mener, at budgettet bør beklippes med ca. 2 milliarder kr. årligt. Det må nu blive ministerens sag i et samarbejde med den øvrige regering, med statsministeren og med fagministrene at finde frem til besparelsesforslag, som derefter kan fremsættes til sædvanlig drøftelse i folketinget.

Det radikale venstre er stadig af den principielle opfattelse, at det er nødvendigt at holde igen på væksten i udgifterne. Men vi siger med det samme, at det vil blive lettere at få vor medvirken til gennemførelse af sådanne besparelsesforslag, om de forelægges i buketter dækkende et bredt spektrum. Fremsættes der ikke sådanne forslag, vil ministrene svigte det hovedansvar for samfundsøkonomien, som påhviler regeringen.

Som angivet i tillægsbetænkningen vil det radikale venstre ved den endelige afstemning stemme for finanslovsforslaget.

Morten Lange: Jeg tror næsten, det er tradition, når vi behandler finanslovsforslaget, at vi tager et par hjertesuk først over selve den måde, rigets finanser derigennem fastlægges på, den lange afstand, der er, fra den gang tallene oprindeligt kommer ud som det første budgetforslag rundt omkring fra de forskellige led i styrelsen, og til det tidspunkt, hvor vi — næsten uendelig lang tid efter — bedømmer resultaterne i statsrevisorerens bemærkninger til os.

Jeg er af den opfattelse, — jeg har sagt det før — at det må være muligt, ligesom man kan i visse andre firmaer endog af en vis størrelse, at have en langt bedre løbende kontrol med vores budget, så vi løbende kan følge udviklingen, så vi ikke får denne enorme distance imellem dér, hvor vi begynder, og dér, hvor vi slutter. Det er i virkeligheden en af de ting, som gør, at en debat som denne bliver noget mærkeligt noget; den spænder langt tilbage i tiden, og den spænder langt frem, og i virkeligheden har vi meget svage ståsteder for vores debat, fordi en finanslov ikke er nær det smidige instrument, som den burde være, hvis den effektivt skulle være ryggraden i den danske økonomiske politik.

Efter disse almindelige fromme bemærk-